

Revoluția ferală (introducere)

Alfredo M. Bonanno

8 aprilie 1999

Această carte spune mult mai multe decât ar părea la prima vedere. Dar este necesară o anumită dispoziție din partea cititorului, mai mult o dorință de a înțelege decât doar a se informa.

De fapt, aici nu sunt doar „informații”, sunt „idei”, ceva ce rar apare în cultura (chiar și cea „radicală”) americană, și acest lucru este într-un fel deranjant. Câți dintre noi suntem pregătiți să luăm în considerare ideile? Nu știu. Cei ce nu vor să-și pună la îndoială certitudinile vor găsi confirmarea convingerilor lor sub altă formă în această carte, trecând peste cererea expresă a autorului de a privi realitatea cu alți ochi.

Oricine poate petrece ani de zile „în sălbăcie”, susține Feral, referindu-se la posibilitatea de a pătrunde într-o realitate în care „sălbăciea” reprezintă limita extremă. Acesta este momentul adevărului când ne dăm seama dacă suntem într-adevăr capabili să ne rupem legăturile cu societatea, cordonul ombilical care ne protejează și ne domesticește. Acesta este motivul pentru care această carte este una revoluționară: deoarece nu doar interpretează realitatea ci încearcă să ne introducă în realitate așa cum autorul însuși s-a aventurat, deși nu pentru un interval măsurabil de timp.

Nu este vorba de a ne agăța de acea liană pe care Feral ne-a lăsat-o din copacul său și de a ne arunca în luptă. Nu este vorba de o atitudine sălbatică sau ceva pe care să putem pune degetul și să-l introducem într-o formulă, ci despre un concept al realității total diferit. Turiștii care vizitează locuri „inaccesibile” își rup pur și simplu timp din viețile lor frenetice pentru a se elibera în anumite limite foarte bine definite. Ei sunt întotdeauna bine echipați, însoțiți de un ghid, etc. Pus în fața acestui spectacol obscen s-ar părea că tot ce trebuie să facă cineva pentru a evita „a face pe turistul” este să nu-și ia un ghid sau măsuri de siguranță și să-și lase bagajul acasă. Eu cred că Feral susține că acest lucru este futul deoarece nu are nici un sens să mergi în locuri sălbatice dacă continui să le privești în felul în care ai fost condiționat să o faci. Natura însăși poate chiar să contribuie la domesticirea noastră: „Natura” domesticește – scrie Feral – deoarece transformă sălbăciea într-o entitate unitară, un tărâm imens separat de civilizație. Același lucru este valabil pentru orice concepție ecologistă „militantă” pe care am putea-o alege. Ecologiștii – chiar și cei „radicali” – se încadrează aici. În loc să-și lase la o parte limitele și să distrugă civilizația cu energia datorată descătușării dorințelor lor, ei încearcă să „salveze sălbăciea”. Aceasta aruncă o rază de lumină asupra câtorva dezbateri neconcludente ce au avut loc în cadrul lucrărilor noastre (cât și a celor de partea statului) pentru o lungă perioadă de timp. Desigur, prima (și nu foarte profunda) impresie pe care ne-ar lăsa-o lectura acestei cărți este că suntem puși față în față cu un „primitivist”. Și mulți au avut acea impresie citind articolele lui Feral pe care le-am publicat aici în Italia în revistele și jurnalele noastre. Mă întreb dacă Feral însuși, cu pasiunea sa pentru „sălbăciea” (în primul rând) poate fi sigur că este sau nu un „primitivist”. Ceva de genul ăsta te pune cu siguranță pe gânduri atunci când își aruncă acea liană. Sălbăciea malefică își dezvăluie adevărata esență lui și numai lui: „din propria mea experiență rătăcind prin aceste locuri”, făcând întreaga panoplie de echipamente de supraviețuire inutile. Este ca și cum cineva, având o experiență diferită, uită că aceasta își are originea într-un anumit itinerar logic, spunând pur și simplu că pentru el lucrurile au fost diferite. Aceasta nu e critică, a arăta doar că uneori autorii par să ne îngreuneze înțelegerea ideilor lor. În mod deliberat? Nu știu. Acest concept de lume ca o entitate absolută, deplină, este ceva ce noi suntem bine pregătiți să înțelegem de această parte a oceanului. Este șocant să vedem că aceasta ne este adusă în față de o experiență americană și provine nu în ultimul rând din plimbările prin pădurile milenare. Într-adevăr, unul din plusurile semnificative ale acestei cărți este faptul că a analizat mitul naturii sălbatice americane.

În acest moment începem să ne dăm seama că liana de care ne-am agățat la începutul acestei aventuri introductive nu aparține acelei lumi „naturale” a aventurii exotice ce ne cheamă în visurile noastre, spunându-ne să abandonăm dificultățile și necazurile de zi cu zi. Liana lui Feral este o redescoperire a semnificației omenirii în deplinătatea ei.

Aceasta ne permite să vedem altfel relația om-natură. Nu este nici un dubiu că, la început, natura a fost considerată ca fiind o ființă vie, activă și distinctă de om, acea ființă slabă și despuiată. Dar nu a fost considerată ostilă până când a apărut separarea ființei umane de natură ca urmare a succeselor tehnologice, asistate de religie. Vechile concepte grecești de physis și logos apar în același timp, marcând

această ruptură. Ele denotă tranziția de la vechea idee de mamă natură la cea de natură ca ceva ce să fie posedat și dominat. Ulterior, omul a studiat, catalogat, disecat și categorisit această natură astfel încât s-o facă (din toate punctele de vedere) regatul său de dominat și exploatat.

Toate ideile exprimate în această carte transmit o „energie vitală” ce a fost amortită, deseori ucisă, de către domesticirea civilizației. Adevărata sălbăticie, nu caricatura promovată de agențiile de turism în broșuri ilustrate, nu poate fi tolerată de societatea civilizată. Aceasta din urmă trebuie să o elimine pentru a-și asigura propria existență și pentru a păstra ordinea. După cum scrie Feral, „Civilizația nu va tolera în mijlocul ei ceea ce este sălbatic. Dar nu am uitat posibila intensitate a vieții. Nu am uitat energia vitală ce a clocotit în mine. Din momentul în care am început să realizez că această vitalitate se scurgea din mine, existența mea a fost un război între cerințele supraviețuirii civilizate și nevoia de a mă dezlănțui și a trăi la intensitate maximă viața lipsită de obligații”.

Dar ce este această „energie vitală”? Feral nu ne spune exact, deși indicii se găsesc în multe părți din această carte. Precum toate conceptele principale, ar fi lipsită de sens fără premisa sa logică. Răspunsul violent la agresiunea și controlul constant exercitat de autoritate este o tentativă de a ne elibera de condiționarea domesticirii pe care civilizația a adus-o în fiecare moment al vieții noastre, și nu poate fi văzută doar din punct de vedere defensiv. Ar fi o luptă pierdută. Ai putea să accepți structurile puterii și să găsești o nișă de supraviețuire. Această rebeliune – contrar rebeliunii pacifiștilor care susțin că non-violența este cea mai bună formă de apărare (ne-realizând că aceasta din urmă este doar cealaltă față a aceleiași monede precum violența) – este un „atac agresiv, periculos și ludic împotriva societății al indivizilor cu spirit liber”. Ceea ce caracterizează atacul este natura sa insurecționistă. În tezele dezvoltate aici nu este vorba de ceva evident și transformat într-un comportament codificat cu planuri și programe. Este mai mult vorba de „energia vitală” menționată mai sus.

Nu știu dacă Feral realizează cât de radicale sunt consecințele acestor idei. În primul rând, cât de roditoare vor fi pentru cititorii ce au curajul să le pătrundă în totalitate și să nu se lase influențați de primele impresii de „primitivism”. Dar dacă această cale – sau poate ideea lui Heidegger, cea a luminișului din pădure – este de urmat, nu trebuie să se pună la îndoială faptul că lumea face constant diferența între ceea ce e transformabil și ceea ce este produs prin logica puterii. Dacă unitatea acestei lumi în care natura nu este separată de omenire, sau sălbăticia de orașul japonez împreună cu tehnologia lui urbană avansată, are vreo însemnătate până la urmă, este în acest „a trece dincolo de”. Adică se găsește în exact acel moment în care tensiunea personală a cuiva și energia sa vitală nedomesticită ia viață și începe să transforme starea de domesticire. Dacă ar fi să ne imaginăm acest „a trece dincolo de” ca un singur eveniment circumscris de a ne duce într-o stare lipsită de domesticire pentru totdeauna – precum a fost cazul tezelor marxiste – destinația nu ar fi decât un nivel mai ridicat de domesticire, unul în care nici nu am fi conștienți că suntem domesticiți.

Dar să nu pierdem din vedere raționamentul nostru. Aventura este în sine o aventură în desfășurare. Dacă ar fi doar o aventură scurtă, ar sfârși prin a fi instituționalizată și instinctul vital, nedomesticit, ar deveni nemărginit și lipsit de contrast, astfel încât nu am fi în stare să visăm sau să atacăm. Când Feral spune: „Toate relațiile sociale își au bazele în incompletul produs de represiunea pasiunilor și dorințelor noastre. Fundamentul lor este nevoia noastră de fiecare dintre noi, nu de dorința pentru fiecare dintre noi”, asta cu siguranță nu înseamnă că obiectivul este abolirea societății și crearea unei noi condiții umane pentru a lua locul incompletului ce provine din reprimarea pasiunilor și dorințelor noastre actuale. Eliminarea acestei represiuni este un proces, un „a trece dincolo de”, nu ceva ce se găsește la fiecare pas, opusul domesticirii. Chiar și dacă lucrurile ar sta conform ideii lui Stirner de „a te folosi de celălalt” decât cea a „a avea nevoie de celălalt”, nu ar putea deveni vreodată ceva finit. Tot ce știu că e finit se găsește în cimitir, și probabil chiar și acolo ne așteaptă mai multe surprize decât și-ar putea imagina cel mai nebun revoluționar.

Sunt de acord că „rolurile sociale sunt modalități prin care indivizii sunt definiți de întregul sistem de relații ce reprezintă societatea în scopul de a o reproduce pe aceasta din urmă”, și astfel „societatea este, așadar, domesticirea oamenilor – transformarea unor potențiale ființe creative, vesele, sălbătice – care pot relaționa liber conform dorințelor lor, în ființe diforme ce se folosesc unele de celelalte în încercarea

de a-și satisface nevoile disperate, dar reușind doar să reproducă nevoia și sistemul de relații bazat pe aceasta”. Dar, datorită principiului unității om-natură care privește separarea ca fiind folositoare doar puterii, cred că eliminarea acestei situații nu ar putea fi încheiată o dată pentru totdeauna.

Din câte îmi dau seama, acesta este un punct esențial. Dacă ar fi să ne imaginăm o stare în care explozia energiei vitale (insurecționale) ar fi devenit ceva permanent, altfel spus, ar fi devenit un fapt împlinit, nu am face decât să desăvârșim misiunea domesticirii. Cu alte cuvinte, am fi devenit pur și simplu niște îmblânzitori mai sofisticăți.

Asta e ceea ce s-a întâmplat cu ideile marxiste care au apărut în urma tezelor lui Hegel: proletariatul urma să-și paveze drumul spre propria extincție și să fie învingători în lupta împotriva burgheziei. Aceasta ar marca sfârșitul societății și filosofiei bazate pe clase, de exemplu, a ideilor care s-au desprins din această mișcare contradictorie pe parcursul diferitelor faze ale dezvoltării sale istorice. Stirner a fost de asemenea un prizonier al acestei scheme atunci când a fondat uniunea egoiștilor ca starea liberă a viitorului. Aceasta ar fi fost realizată din energia (vitală?) activată de către propria insurecție, dar din nou ar fi fost realizată o dată pentru totdeauna. Nu mai putem avea încredere în modele ce prezic un viitor clar, nici măcar unul ce ar lăsa loc „dorințelor”.

Dar poate că exagerez aici. Poate că Feral nu se gândește la nimic complet și finit, și sunt pasaje care par să indice asta. Când scrie; „Violența veselă a insurgenței nu lasă loc regretelor. Regretele diminuează forța loviturilor și ne fac precauți și timizi” el se referă la a încheia socotelile cu trecutul. În vesela, rebela și violenta insurecție și eliberare individuală nu putem privi retrospectiv la ceea ce deja s-a făcut: a nu avea regrete nu poate însemna altceva. Dar oricine nu are regrete nu are nici istorie. Istoria este privirea retrospectivă la ceea ce a făcut cineva versus ceea ce ar fi putut face, iar diferența este întotdeauna o regretabilă listă de greșeli de evitat în viitor.

Deci oricine care, în loc să se dedice acestei distracții necrofile preferă să-și cultive viața prin pasiuni distructive în eternul prezent al revoltei împotriva a tot ce e îndreptat spre a-i reglementa viața, nu poate avea nici un viitor. Cultura ce ne sufocă consideră această lipsă de viitor ca pe ceva negativ, în loc propunând o perspectivă în sensul a „puțin câte puțin”, metodă sugerată de Popper în domeniul științific. Societatea actuală este într-o măsură bazată pe acest fel de teorii de acomodare. Înflăcărarea este trezită în puținii care, la fel ca Feral, își frig degetele încercând să sprijine ideea unității lumii și faptul că este pe deplin inseparabilă. Aceasta ne-ar face să ne crispăm, dar așa stau lucrurile și corespunde tezei noastre inițiale. Dacă am elimina tot balastul reglementărilor nu am avea cu ce să înlocuim ceea ce am distrus. Altminteri, nu e chiar o problemă a distrugerii. Când Durruti a spus, în primele luni ale revoluției spaniole, că muncitorii ar putea distruge tot deoarece așa cum au construit tot, ar putea-o face din nou, se referea la o situație ce a dispărut pentru totdeauna.

Aceeași problemă apare în anumite pasaje din „Polițiștii din mintea noastră”. Aici Feral subliniază: „Încercarea de a face din anarhie un principiu moral denaturează semnificația-i reală. Anarhia descrie un tip particular de stare, în care fie autoritatea nu există, fie puterea sa de a deține controlul este negată. Asemenea stare nu garantează nimic – nici măcar perpetuarea acestei stări, dar ne oferă fiecăruia dintre noi posibilitatea de a începe a ne crea propriile vieți în termenii propriilor noastre pasiuni și dorințe, nu în termenii rolurilor sociale și a exigențelor ordinii sociale. Anarhia nu e scopul revoluției; este starea care face posibil singurul fel de revoluție ce mă interesează – o răzvrătire a indivizilor pentru a-ți crea viețile pentru ei înșiși și a distruge ceea ce le stă în cale. Este o stare lipsită de orice implicații morale, lansându-ne fiecăruia dintre noi provocarea amorală de a ne trăi viața fără constrângeri. După cum starea anarhică este amorală, ideea unei moralități anarhiste este foarte dubioasă. Moralitatea este sistemul de principii ce definește un comportament corect sau greșit.” – Aici primesc confirmarea clară a ceea ce vreau să spun, dar în același timp percep o contradicție. Poate că despici firul în patru, dar problema nu mi se pare lipsită de importanță. Confirmarea e în mișcarea ce nu garantează nimic, chiar și în starea bazată pe refuzul autorității. Dar o stare izolată în refuzul autorității ar fi contradictorie. De fapt, Feral vede problema și afirmă că anarhia nu este și nu va putea fi niciodată scopul revoluției, dar este stare (eu aș spune starea personală) care face posibilă revoluția. Și sunt de acord, dar asta se poate defini pe sine ca fiind „amorală” numai dacă continuă în perspectiva lui „a trece dincolo de”,

ne-ajungând niciodată ceva stabilit. Altfel această ultimă stare de „tot unitar” ar necesita reguli morale pentru a se organiza și a stăruii în timp.

Polițiștii din mintea noastră, împreună cu domesticirea pe care o reflectă, reprezintă polul opus conceptului de „natură sălbatică”. Această separare de natură face posibilă civilizația, producând tehnicile ce o schimbă pe aceasta din urmă în ceva artificial și agreabilă în doze mici, când e ținută la o distanță sigură. Totul devine clar în acest cadru și Feral insistă în detaliu și uneori extrem de interesant asupra acesteia.

Astfel el scrie, „Nu poate exista nici un program sau structură pentru revoluția ferală, deoarece sălbăticia nu poate izvorî dintr-un program sau organizație. Sălbăticia izvorăște din eliberarea instinctelor și dorințelor noastre, din exprimarea spontană a pasiunilor noastre. Fiecare dintre noi a trecut prin procesul de domesticire, și această experiență ne poate da cunoștințele de care avem nevoie pentru a submina civilizația și a ne transforma viața.” și nu putem nega asta. Dar doar cu condiția că totul continuă în procesul fără de sfârșit de trecere dincolo, în mișcarea de eliberare ce nu vede în ceea ce e eliberat altceva decât însăși dorința cuiva de a-ți dezlănțui „energia vitală” ce continuă să curgă dintr-o sursă nesecată. Juxtapunerea acrobatică de idei a lui Feral culminează cu tranziția nesfârșită, tensiunea ce nu se solidifică niciodată, baricadele ce nu încetează niciodată să lupte, violența ce nu e înăbușită niciodată. Păi, ca și monolog, nu-i rău. Ne fascinează și ne salvează din mijlocul treburilor noastre zilnice. Individul ce se înalță cu torța libertății într-o mână și securea în alta, după cum un camarad de neuitat a spus odată, este imaginea clasică a iconografiei anarhiste. Și mulți anarhiști încă visează să ajungă în această stare privilegiată. Nu privilegiul elitei, dar al acelei persoane ce a ținut adevărul în propriile palme și cu o putere supraomenească extirpează lumea din rădăcini. Și ceilalți? Feral nu l-a citit pe Stirner atât de superficial încât să nu vadă că următorul pas trebuie să fie acela de a-i influența pe alții, o comunitate de insurgenți individuali, o masă întreagă de indivizi fiecare dezvoltându-și propria insurecție personală. Dar această stare nu poate fi atinsă printr-o singură experiență specifică. Nimic din lumea domestică nu ne poate forța să decidem în favoarea acestei stări privilegiate, acest „a trece dincolo de” în curs.

Lăsați-mă să vă explic. Dacă ne hotărâm să facem ceva, acest ceva trebuie să fie deja, într-un fel, accesibil. Este în fața noastră, vizibil și comprehensibil, chiar dacă face parte din cea mai ciudată și mai îndepărtată fantezie utopică. Dacă mă hotărâsc să rup lanțurile domesticirii, pot să o fac doar pentru că simt pe pielea mea aceste lanțuri și suport efectele acesteia. Această interpretare istoricistă a revoltei diferă puțin de cea pe care am avut-o dintotdeauna ce atribuie posibilitatea rebeliunii însăși caracterului cuiva, susținând că unii sunt născuți având genele rebeliunii, pe când alții sunt predispuși să fie supuși și să accepte regulile civilizației. De fapt, acest – dacă vreți discutabil – element genetic există în individ. Este elementul despre care vorbim, către care se face apelul la dezlănțuirea rebeliunii.

Să continuăm. Oricum am privi lucrurile, observăm că individul trebuie să acționeze, adică să devină conștient că acest lucru, oricare ar fi el, se găsește în fața lui sau chiar în el, și să admită că cele două ipoteze interacționează. Rebelul înăscut trebuie să suporte mai puțin decât cei ce nu sunt în conflict cu domesticirea. Deci ne întoarcem la integritatea omului, în diversitatea căreia operăm, dar doar până la un punct. Deducem că insurecția individuală este posibilă doar atunci când cele două elemente există, sunt satisfăcute și interacționează. Și cred că Feral consideră că e așa de la bun început. Dar asta nu se poate compara cu orice altceva. Nu sunt alte reguli care să susțină această condiție în afara celor ce ar putea surveni din perpetuarea domesticirii după ce lanțurile acesteia sunt rupte. În acest caz, rebelul ar ajunge să se conformeze cu realitatea visurilor sale, acum solidificată în ceva permanent.

Dacă excludem această posibilitate, așa cum face Feral, tot ce rămâne este reapariția inamicului, recunoscându-l și trecând la nesfârșit la insurecție. Cu toată admirația mea pentru ceea ce susține Feral, mi se pare că această situație este pe punctul de a deveni un punct mort. Rămânând pe baricade, cineva riscă să piardă din vedere ceea ce face de fapt. Nu este adevărat că nu putem să ne imaginăm libertatea, sau că tot ceea ce cineva poate să-și imagineze despre libertate este incomplet, de exemplu, „libertăți”, definiția limitelor proprii și ale celorlalți. Știu că toate acestea nu sunt adevărate. Știu că nebun este acel cineva care găsește grăunțele de porumb într-o lume în care majoritatea oamenilor

ciugulesc orbește potrivit raționamentelor puterii ce a fost puțin înfrumusețată. Atunci când inima sa este plină de ură pentru deținătorii lanțurilor și conceptului de domesticire, această ființă ce vrea să se răzvrătească împotriva tuturor regulilor – deoarece libertatea este supremă în absența regulilor – are doar un singur scop. Și acest scop nu este utilitatea sau domesticirea, ci să elimine pentru totdeauna această lume a suferinței produsă de lanțurile domesticirii și de absurditățile ce rezultă din domesticire.

Acest scop extrem de clar nu admite surplusuri, include toate strategiile și orice concept al ajustării, inclusiv singura confruntare și cucerirea parțială a libertății. Nu este vorba doar de dispariția lanțurilor sau de ruperea legăturilor domesticirii. Este altceva, ceva ce devine mai măreț și mai uimitor ce nu poate fi eclipsat de specificitatea „trecei dincolo”. Implică (sau ar trebui să implice) mai mult, un continuu „a trece dincolo de” ce nu se oprește niciodată, nu doar mijloacele unei vieți mai bune, precum susțin cei ce dețin puterea.

Dacă libertatea ar fi doar un vis, atunci lipsa unui viitor nu ar fi decât o mare gaură neagră și totul s-ar reduce la fie a suporta cât de mult posibil lanțurile și domesticirea, fie la a-și trăi propria insurecție. Privind așa lucrurile, și considerând că posibilitatea de a alege între mai bine sau mai rău este determinată de legi ce aparțin propriei domesticiri, nu ar fi nici un criteriu de selecție. Cineva ar merge orbește, ghidat de lumenul genetic, neștiind dacă să accepte sau să se revolte.

Dacă alegem rebeliunea o facem pentru că există ceva în viitor, nu doar în trecutul nostru genetic și istoric. Și acest ceva nu este doar parte a inteligenței noastre, doar un gând. Dacă ar fi așa, celălalt gând, logica acceptării și domesticirii ar fi de asemenea validă. În acest caz cel mai probabil aș muri și de foame și de sete ca și asinul lui Buridan, prosternat în fața posibilității de a alege o găleată de fân sau una de apă.

Dar lucrurile nu stau în felul acesta. Aleg deoarece consider că ruperea lanțurilor și eliminarea domesticirii sunt acțiuni ce m-ar propulsa într-o perspectivă diferită, lansându-mă în procesul de a trece dincolo de o stare pe care o detest și care îmi insultă bunul gust. Dacă mă definesc ca un sălbatic și un iubitor al sălbăciei reale (nu cea a turiștilor), îngăduind un oarecare „primitivism”, fără a-l recunoaște, acesta nu este decât un set de opțiuni. Doar cei cu un simț al gustului pot alege. Și gustul, dragostea și dorințele sunt expresii a acelei combinații istorico-genetice ce continuă să ne definească și ne impulsionează să mergem înainte. Atunci când mă gândesc la libertate, acea libertate nedefinită ce nu oferă nimic mai bun, îmi iau în considerare întreaga mea ființă. Nu sunt un visător ce vorbește despre viziunile lui, ci un experimentator ce se lansează în viziunile sale și este dispus să-și riște viața pentru ele.

Recunoașterea unei asemenea stări de libertate nu se poate realiza prin proceduri normale de raționare. Nu se poate deduce din ceea ce știm din experiența noastră zilnică (lanțuri și domesticire) ci se naște altundeva în interdependența istorico-genetică ce produce cele mai radicale impulsuri ale noastre, cele mai sălbaticе vise și dorințe de dragoste eternă pe care nimic nu le poate diminua, și gustul pentru aventură sălbatică. Într-un cuvânt, tot ceea ce ne spune Feral și mult mai mult pe lângă toate acestea. Dacă ar fi să mă limitez la a mă gândi la rece la asta nu aș reuși niciodată să mă conving că există sau că e ceva în care să merite să mă implic riscând calmul lanțurilor pe care cultura domesticirii le face mai mult sau mai puțin suportabile. Dacă trec dincolo de acest nivel, (și câte milioane de oameni nu o fac niciodată!) este pentru că la un moment dat devin irațional, las la o parte orice griji și acționez. Dar în practică este imposibil să lași deoparte toate planurile, gusturile, dorințele, iubirile. De fapt, aruncându-mi liana sa, acest om sălbatic ce trăiește într-un copac și hoinărește liber prin pădurile americane îmi aruncă un obiect al dragostei. Mă leagă de el prin dragoste în speranța că mă va duce cu el la acel copac al libertății, un alt om sălbatic ca și el. Fiindcă în viață, libertatea ar fi într-adevăr un lucru insuficient dacă ar fi pur și simplu un teritoriu complet dezolant fără nici o legătură, nici o relație. La fel ca tot ce trece de la un om la altul, relațiile depind de gust, dorințe, dragoste, plăcere, dar și ură, frică, anxietate ș.a.m.d.

Eu nu cred că această liană se va putea consolida vreodată pentru întotdeauna. Nu cred că cineva poate să interpreteze starea sălbatică doar ca și „energie vitală” în acțiune din scrierile lui Feral. Libertatea lui este una supremă. Este totalitatea libertății, starea complet liberă, fără limite, impedimente sau

ordine, nici măcar vre-un caracter moral sau estetic. Odată luată în considerare, această totalitate poate fi percepută a fi completă dacă este privită ca fiind ceva în mișcare. Libertatea este o creștere infinită, altfel ar trebui să admit că eu, în sfârșit liber, aş ajunge amețit într-o completă stupeoare: libertatea absolută ar deveni anularea absolută a omului. Totalitatea este astfel într-o continuă evoluție. Este în curs, dar întotdeauna pe deplin prezentă în momentul în care o gândesc. La această totalitate mă refer când mă gândesc la libertatea absolută, care distruge limitele și domesticirea. Dacă ar fi s-o privesc ca pe ceva circumscris m-aş gândi la Dumnezeu, doar înlocuind un cuvânt cu celălalt. și această totalitate absolută s-ar revigora și ar deveni conceptul tiraniei absolute, lăsându-mă pe dinafară, obligându-mă să o idolatrizez ca pe ceva diferit de mine însumi.

Deci dacă acceptăm ideea libertății atât ca pe ceva infinit cât și în curs nu avem motive să nu recunoaștem diferite abordări în această totalitate și să trecem activ dincolo de stările de supunere dictate de lanțuri și domesticire. Este vreo contradicție în asta? Nu cred.

În definitiv, această problemă se poate reduce la decizia de a dezvolta un plan. Astfel întrebarea este: poate totalitatea rebeliunii și libertății mele sălbătice, exact cum vrea Feral, să fie inclusă într-un plan? Sau acesta din urmă ar trebui considerat ceva ce trebuie distrus împreună cu alte creații ale puterii deoarece aparține lumii limitelor și regulilor? Cu alte cuvinte, poate fi realizat un plan în contextul insurecției sălbătice despre care vorbește Feral? Sau aceasta presupune prin propria sa natură să refuzăm asemenea lucru deoarece este o rămășiță a domesticirii?

Lăsați-mă să dezvolt aceste chestiuni deoarece consider că sunt de o importanță considerabilă.

Dacă neg trecutul, și asta îmi asigură mijloacele de atac prin concentrarea forței mele distructive; dacă neg istoria – după cum am spus – nu voi putea avea nici vreun viitor. În sine, aceasta nu poate supăra decât pe acei cu gusturi deja distruse de hamburgerii de la McDonald's. Dar această absență a viitorului nu este doar o mare gaură neagră. Este o absență pe care o previn ca o prezență. Chiar dacă lipsa de ceva nu este „absurdă”. Nu este ceva ce nu pot să înțeleg, altfel ar fi un fel de credință mistică ce ar putea avea uneori conotații subversive, dar nu ar putea niciodată accepta distrugerea concretă.

Deci acest vid conține multe lucruri, și cu cât înaintez în rebeliunea mea cu atât mai multă libertate ia formă și îmi comunică. Îmi spune despre visul vieții mele, deoarece asta e în joc aici, nu doar unul dintre multele jocuri pe care le pot juca în decursul vieții mele. Rupând toate legăturile cu trecutul și răzvrătindu-mă împotriva domesticirii, stau despuiat în fața viitorului. Această nouă goliciune a mea este de asemenea libertatea deplină, fără ascunzișuri sau rezerve. Simt flacăra libertății în venele mele, chiar și pentru un moment în acea cameră plină de cărți ce poartă amprenta puternică a vremurilor revoluționare trecute. Nu este un loc fixat în timp în care mă pot retrage din când în când în mintea mea. Este întregul meu eu, totalitatea mea, întotdeauna. Este dragostea mea ce nu poate fi disecată, un pic aici, un pic acolo. Rămâne completă, întotdeauna, o totalitate ce continuă să crească. Putem experimenta infinitul doar dacă ne ștergem din minte ideea de ceva static precum totalitatea lucrurilor existente. Și această totalitate ar fi sterile dacă nu am putea oricând întinde mâna și lărgi registrul. Eu, aventurier al incredibilului, sunt capabil să mă extind la infinit în același fel în care pot să trăiesc libertatea și să nu-mi îngădui să fiu garantat de către aceasta.

În interiorul acestei tensiuni absolute îmi plasez planul meu, nu în distincțiile zadarnice ce atribuie grade sau niveluri procedurale înfăptuirii. Schițez o traiectorie în absolut, urlu și sar în sus de bucurie, și doar aici pot face aluzie la această mică porțiune de realitate: un zâmbet, o strângere de mână, o plimbare printre licurici în umbra serii. Și nu pot face nimic dacă cineva ce arată cu degetul spre lună dar vede doar degetul său, etapele din călătorie. Aceste niveluri, ocaziile particulare, sunt toate iluzorii. Îmbracă o idee ce dăinuie altundeva. Ele sunt analize, chiar subtile, a ceva ce, privit în detaliile componentelor sale individuale, nu este nimic mai mult decât realitatea brută. Limfa vitală a acestora este altundeva, în iluzia ce le întreține. Rațiunea nu poate decât să o slăbească, rigoarea științifică doar o maschează.

Lumina libertății în totalitatea sa „sălbatică” este ceea ce iluminează planul și îl face de-a dreptul nefolositor acestei lumi. Câți văd planul în termeni cantitativi și se întreabă care este rostul. Dar de ce să faci asemenea efort doar ca să te oprești la jumătatea drumului? Intuiția le spune să-ți contempleze

degetul, luna este prea departe și este prea dificil de atins. Dar spuneți-mi, cu toată sinceritatea, este acesta un motiv destul de bun pentru a nu avea un plan?

Am pe mulți în inimă, dar nu-i pot transforma în fantome vorbitoare pentru a-i face obiecte ale fascinației altora decât îmbrăcându-i în haine ponosite: analize, studierea evenimentelor, forme de organizare. Acestea stau la rădăcina certitudinilor viguroase ale lumii celor domesticiți, dar pot fi de asemenea interpretate diferit de către cei ce se revoltă. Nu cred că asemenea eforturi reprezintă un obstacol pentru rebeliune. Consider că trebuie privite așa cum sunt ele de fapt: simple reflexe ale totalității ce pot fi exprimate doar în modestul limbaj al experienței progresiste.

Acum pun ultima întrebare: este posibil ca totalitatea pe care o purtăm în inimile noastre, experiența sălbatică despre care vorbește Feral, să fie articulată în alt fel decât recurgând la limbaj, ce este întotdeauna zăvorât în experiența progresistă? Până la urmă, fragmentele prezentate aici sunt simple cuvinte. Trebuie să ne lovim, chiar și cu prețul vieții, de ceea ce demască aceste cuvinte, nu de ceea ce pun ele în lumină, altundeva, în inimile noastre. Altminteri își vor pierde semnificația și se vor întoarce în cadrul mizerabilei și restrânsei acțiunii de a vorbi doar de dragul vorbei. Același lucru este valabil pentru planul în cauză: cuvinte, simple cuvinte, de noi depinde să le citim într-alt fel.

Alfredo M. Bonanno

Catania, 8 aprilie, 1999

Biblioteca Anarhistă

Alfredo M. Bonanno
Revoluția ferală (introducere)
8 aprilie 1999

Preluat la 15.12.2022 de la
<https://centruldecultura.wordpress.com/2012/03/12/revolutia-ferala-introducere-alfredo-m-bonanno/>

ro.theanarchistlibrary.org